

Ανακοίνωση της Αναρχοσυνδικαλιστικής Πρωτοβουλίας ΡΟΣΙΝΑΝΤΕ

Ο πρωθυπουργός, με το τελευταίο διάγγελμά του, φρόντισε να διαλύσει κάθε αμφιβολία (αν υπήρχε από κάπου) για τις ειλικρινείς προθέσεις της κυβέρνησης, να εξυπηρετήσει τις ανάγκες του κεφαλαίου, εντείνοντας τις αντιθέσεις, διαλύοντας τις εργασιακές σχέσεις και δρομολογώντας την εφαρμογή μιας πρωτόγνωρης και εφιαλτικής εργασιακής κανονικότητας.

Μας κάλεσε να βάλουμε για άλλη μια φορά πλάτη για να σωθεί το κεφάλαιο. Λες και τόσα χρόνια κάνουμε κάτι διαφορετικό! Με τον ίδιο τρόπο απαίτησε από εμάς να σωθούμε μόνοι μας, παίζοντας κρυφτό με τον ιό, επειδή δεν μπορούσε να θωρακίσει το διαλυμένο, λεηλατημένο, απαξιωμένο δημόσιο σύστημα υγείας.

Έγινε ξεκάθαρο και στους πλέον ευκολόπιστους πως δεν υπήρχαν προσωρινά και έκτακτα, αλλά μόνιμα μέτρα τα οποία πάρθηκαν με την ευκαιρία της πανδημίας. Οι εξαγγελίες «στήριξης και τόνωσης των επιχειρήσεων και των εργαζομένων» δεν είναι τίποτε άλλο από τη συνέχιση των αντεργατικών Π.Ν.Π. του προηγούμενου διαστήματος με χειρότερους όρους.

Η εργοδοσία βλέπει να επιβάλλονται πλήρως και χωρίς «ενοχλητικούς» αστερίσκους όλοι οι όροι σωτηρίας της και, εν συνεχεία, ανάπτυξης των επιχειρήσεων της.

Η εργασία μετατρέπεται και επίσημα από σταθερή και πλήρης σε εκ περιτροπής, με μείωση του εργασιμου χρόνου και μισθού στο 50% και κάλυψη του 60% του χαμένου εισοδήματος από το πρόγραμμα SURE με εισροή 1,4 δισ. από την Ε.Ε., σε συνδυασμό επίσης με διάφορα απροσδιόριστα επιδόματα και φιλοδωρήματα. Έχουμε λοιπόν μια ωμή και απροσχημάτιστη μείωση του μισθού κατά 20%.

Για μεγάλο τμήμα εργαζομένων που παίρνουν μέρος του μισθού «μαύρο», αυτό σημαίνει πραγματική μείωση σε ποσοστό που θα αγγίζει το 30 - 40%, μια και το αφεντικό δε θα αναγνωρίσει τα υπόλοιπα.

Θα επισημοποιηθεί η ασυδοσία, η εντατικοποίηση, το τέντωμα του ωραρίου πέραν του «κανονικού», με πρόσχημα την έκτακτη κατάσταση και με την άμεση ή έμμεση απειλή της απόλυσης (η οποία πλέον μετονομάζεται σε οικειοθελής παραίτηση).

Πρωθείται ο δανεισμός εργαζομένων και επεκτείνεται η ενοικίαση.

Παρατείνεται η αναστολή συμβάσεων για Ιούνιο - Ιούλιο και οι εργαζόμενοι θα πάρουν ένα χαρτζιλίκι των 534 ευρώ. Συνεχίζει να διατηρεί σε ισχύ την απόφαση για απόλυση εργαζομένων μετά από 45 μέρες από την επαναφορά όσων είχαν τεθεί σε αναστολή συμβάσεων εργασίας.

Μειώνει τη φορολόγηση στις επιχειρήσεις, μετατοπίζοντας το βάρος της άντλησης κρατικών εσόδων, στην τσέπη των μισθωτών.

Ταΐζει τις επιχειρήσεις με ενίσχυση της ρευστότητας με 7 δις και το Δημόσιο μπαίνει εγγυητής στο 80% των δανείων τους.

Τα φερόμενα ως 24 δισ. που θα πέσουν στην αγορά, προκύπτουν από την πρόσθεση διάφορων ποσών που είτε δόθηκαν ήδη είτε θα δοθούν. Το ένα τρίτο από αυτά, είναι μέτρα δημοσιονομικού χαρακτήρα και τα έχει ήδη νομοθετήσει, ενώ τα υπόλοιπα είναι λογιστικές αλχημείες και ασαφή μέτρα.

Ετοιμαζόμαστε για εκτίναξη της ανεργίας σε ποσοστό άνω του 20% με βάση τις εκτιμήσεις και τα επίσημα μετριοπαθή στοιχεία. Αν συμπεριλάβουμε σε αυτά τους εκατοντάδες χιλιάδες εποχικούς εργαζόμενους (κυρίως από τον τουρισμό και την εστίαση) που θα βρεθούν εκτός παραγωγής το επόμενο πεντάμηνο, τους ανασφάλιστους και «αόρατους» ντόπιους και μετανάστες, καταλαβαίνουμε πως το ένα τρίτο των μισθωτών θα βρεθεί να ζει στην καλύτερη περίπτωση με επιδόματα.

Με αφορμή την πανδημία, επεκτάθηκε και σε κάποιους χώρους καθιερώθηκε, η τηλεργασία και μαζί με αυτήν, η παρακολούθηση, η ρουφιανιά, τα εξαντλητικά ωράρια, η απόλυτη ευελιξία. Έχει κανείς την αυταπάτη πως η συγκεκριμένη «ειδική συνθήκη» θα λήξει χωρίς να αφήσει αντεργατικά κατάλοιπα;

Δεν είναι τυχαίο το ότι ο ΣΕΒ πίεζε όλο το προηγούμενο διάστημα με αρθρογραφία, επίσημες εκθέσεις και ανακοινώσεις προς την κατεύθυνση υλοποίησης των συγκεκριμένων μέτρων. Και πάλι όμως δεν του φτάνει! Ζητάει το επίδομα ανεργίας να μετατραπεί σε επίδομα εργασίας. **Προκλητικά απαιτεί και κυρίως εκβιάζει να επιδοτηθεί από το κράτος, δηλαδή από την εργατική τάξη, η εργασία.** Προσπαθεί να πετύχει επιπλέον μείωση της φορολόγησης και του συνολικού κόστους της εργασίας. Ζητάει μείωση ασφαλιστικών εισφορών, μείωση κόστους λειτουργίας, νέες επενδύσεις δημόσιες, ιδιωτικές και ΣΔΙΤ και μεγάλα έργα. Ζητά επανεκκίνηση από το σημείο που είχε μείνει η κατάσταση προ πανδημίας. Κι όλα αυτά τα βαφτίζει συμφωνία και συνεργασία εταίρων...

Εργαζόμενες, εργαζόμενοι,

Μας ανάγκασαν να σηκώσουμε το βάρος της κρίσης τους για πάνω από μια δεκαετία. Ως εδώ. Δε δίνουμε ούτε σταγόνα από τον ιδρώτα μας πια και θα πάρουμε πίσω ό,τι μας στέρησαν. Έχουμε ανοιχτούς λογαριασμούς με το κεφάλαιο.

Πόσο πιο αντιληπτό να γίνει, πως ο καπιταλισμός βρίσκεται σε αποσύνθεση; Η εξέλιξή και η ανάπτυξή του δεν ήταν αρκετά για να μας προστατέψουν από έναν ιό! Κι όμως, έχουν το θράσος να ζητάνε νέες θυσίες για να σωθούν και να δουν τα κέρδη τους να αυξάνονται και πάλι. Αυτό θέλουμε; Έτσι θα ζούμε από εδώ και πέρα; Θα βλέπουμε τους ρυθμούς ανάπτυξης να εναλλάσσονται με κρίσεις και το εισόδημά μας να μη φτάνει ούτε για την κάλυψη των βασικών αναγκών; Όχι!

Οι καπιταλιστές μας λένε πως δεν έχουν εναλλακτική κι αυτό είναι σωστό.

Όμως κι ο κόσμος της εργασίας δεν έχει αποθέματα. **Η σύγκρουση των δύο κόσμων είναι αναπόφευκτη και η ανατροπή του συστήματος εκμετάλλευσης και εξαθλίωσης, είναι μονόδρομος για μας.**

Να πιέσουμε σε όλους τους χώρους του ιδιωτικού και δημόσιου φορέα τα σωματεία και τις ομοσπονδίες, να προχωρήσουν άμεσα σε **συνελεύσεις για αποφάσεις απεργιακών κινητοποιήσεων και γενικής απεργίας**, συντονισμένα και χωρίς το κουφάρι της εργοδοτικής συνομοσπονδίας.

-Να μην περάσει κανένα νέο αντεργατικό μέτρο.

-Να ακυρωθούν όλες οι Π.Ν.Π.

-Επίδομα ανεργίας σε όλους τους άνεργους και για όλο το διάστημα, ίσο με το βασικό μισθό.

-Συλλογικές Συμβάσεις εργασίας με αυξήσεις σε μισθούς και μείωση χρόνου εργασίας, πλήρη μόνιμη και σταθερή εργασία.

-Κάτω όλοι οι αντεργατικοί - αντιασφαλιστικοί νόμοι.

-Μέτρα υγιεινής και ασφάλειας στους χώρους δουλειάς. Άμεση ικανοποίηση των αιτημάτων των εργαζομένων στην υγεία. Θωράκιση του δημόσιου συστήματος υγείας, για τις ανάγκες της εργατικής τάξης και όχι των ομίλων και των ιδιωτών.